

KAZIMIERA KAZIJEVAITĖ

Mano
sesė ir aš

• Iliustravo LINA KUSAITĖ •

KAZIMIERA KAZIJEVAITĖ

Mano sesė ir aš

• **Iliustravo** LINA KUSAITĖ •

VILNIUS 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Kazimiera Kazijevaitė, 2018

© Lina Kusaitė, iliustracijos, 2018

<https://www.behance.net/cocooncharacters>

© „Tyto alba“, 2018

ISBN 978-609-466-364-2

Turiny

Mūsų abiejų tėtis.....	11
Gilė iškeliauja	43
Širdies kalba	73

Skiriu savo dukroms

Mūsu abieju
tētis

Godą
turi
daugybę
žaislų.

Bet su jais
nežaidžia.

Jai daug smagiau statyti namą – sustumti kėdes, uždengti jas užuolaidomis ir pasikloti staltiesę vietoj kilimo. Tame name gyvenantys šaukštai ir šakutės dažnai eina pasivaikšioti po mamos orchidėjų sodą ir maudosi baseine – tai yra lėkštėje.

Bet užvis labiau Godai patinka žaisti su mamos drabužiais ir papuošalais... Palaidinės ir skarelės kaipmat

virsta prabangiomis sukniomis, o apyrankės – karūnomis.

Tačiau yra vienas papuošalas, su kuriuo Godai neleidžiama žaisti. Tai auksinis žiedelis, kurį mama dieną naktį nešioja ant kairės rankos bevardžio piršto.

Vieną vakarą, mamai baigus skaityti pasaką prieš miegą, Goda klausia:

– Kodėl man *neleidi* žaisti su savo žiedu?

– Ar šituo? – klausia mama ir kilsteli ranką. – Todėl, kad jis man labai brangus.

– Kodėl?

– Kai ištekėjau už tėčio, jis užmovė man ant piršto šį žiedą.

– O ką reiškia „ištekėti“?

– Na... tai reiškia pasižadėti, kad su tuo, kurį myli, praleisi visą gyvenimą. Moterys išteka, o vyrai veda. Per vestuves jie vienas kitam užmauna žiedą ir šitaip tampa vyru ir žmona.

Mama atsidūsta ir panyra į prisiminimus. Po akimirkos vėl prabyla:

– Mudviejų su tėčiu vestuvės buvo tokios gražios... Aš vilkėjau ilgą baltą suknelę, o tėtis prie švarko atlapo buvo prisisegęs rožės žiedelį...

– Tai tėtis – tavo vyras? – nustemba Goda.

– Na, taip.

Mergaitė valandėlę tyli, kažin ką įtemptai mąsto. Paskui sako:

– Mama, bet taip negali būti. Juk tėtis yra

mano vyras.

Dabar jau mama nustemba.

– O kodėl tu nusprendei, kad tėtis – tavo vyras? – kiek patylėjusi atsargiai klausia ji.

– Todėl, – aiškina Goda, – kad močiutė man kartą pasakė: „Kai sutiksi tą, kuris tave mylės, tavimi rūpin-
sis ir ant rankų nešios, tai ir bus tavo vyras.“ Taigi aš
tokį vyrą jau sutikau.

Mama prikanda lūpą.

– Šit kaip, – sako ji meiliai. – Močiutė teisi, tik
pamiršo pridurti, kad tokį vyrą sutiksi suaugusi. O kol
kas esi maža mergaitė. Tau dar anksti galvoti apie vyrą.

– Vadinasi, aš
negaliu turėti nei vyro,
nei žiedo?! –

nuliūsta Goda.

– Kol kas ne, – tramdydama šypseną patvirtina
mama, – bet juk turi tėtį, o jis tave labai myli. Ir mane
turi. Ir dar sesę.

– O aš labiau norėčiau turėti vyrą, o ne sesę! – pyk-
teli Goda ir papučia lūpas.

Tai tiesa, Goda turi sesę Saulę. Jai penkeri. Ir ji – pati mieliausia mergaitė visame rajone. Taip sako visos kaimynės. Kartais Godai patinka su ja žaisti, o kartais norisi sesės iš viso neturėti... Ypač šitokios mielos.

Tokios mintys ją itin dažnai apninka tuomet, kai tėtis ant pečių užsikelia Saulė, o ne ją, Godą. Tėtis vis kartoja: „Tai tik dėl to, kad sesė mažesnė. Kai tu buvai tokio amžiaus, tave irgi nešiojau.“ Tačiau Goda įsitikinusi, kad viskas per sesės mielumą...

Štai kad ir dabar. Tėtis pusryčiams išvirė košės, kurią mėgsta Saulė. O ši, užuot valgiusi, tik žiūri į lėkštę, krizena ir tabaluoja kojomis po stalu. Galiausiai klausia:

– Tėti, o tu mane nešiosi ant pečių, kai užaugsiu?

– Aišku, kad ne! – pareiškia kitoje stalo pusėje sėdinti Goda. – Tėtis tada jau bus senas. O tave nešios tavo vyras.

Tėtis ir mama susižvalgo per stalą.

– Bet aš nenoriu kažkokio nepažįstamo vyro! – susi-
jaudina Saulė. – Aš noriu, kad mane nešiotų tėtis!

– Tave nešios **tas vyras,**
kuris tave **ves**, – nukerta Goda.

– Gerai, – apsidžiaugia Saulė. – Tada aš noriu, kad mane vestų tėtis!

Goda trinkteli šaukštu į stalą ir piktai surinka:

– Aš pirmoji
tai sugalvojau!
Bet jeigu manęs neveda,
tai ir tavęs
neves!

– Bet kodėl? – patempia lūpą Saulė.

Tėtis, jausdamas, kad pats laikas įsikišti, ima aiškinti:

– Saule, aš jau esu vedęs. Tavo mamą.

– Tu vedęs mamą? – stebisi Saulė.

– Taip, žinoma!.. Tačiau turime paskubėti. Jums jau laikas keliauti į darželius, o mums su mama – į darbą.

Goda apžiūrinėja save veidrodyje.

Čia tai bent!

Ji vilki ilga balta suknele,
plaukai dailiai susegti ant pakaušio,
veidelis švyti iš laimės.

„Juk šiandien mano vestuvės!“ –

susivokia **Goda** ir patenkinta

nusišypso savo

atspindžiui veidrodyje.

KAZIMIERA

KAZIJEVAITĖ-ASTRATOVIENĖ

(1981 m.) dirba mokytoja Valdorfo

Žaliojoje mokykloje. Verčia knygas,

2016 m. jos debiutinis romanas

„Septynios kartos“ įvertintas

Kazimiero Barėno literatūrine premija.

„Mano sesė ir aš“ – knyga apie dviejų sesučių Saulės ir Godos gyvenimą. Koks jis? Visai kaip ir daugybės kitų vaikų: jos myli mamą ir tėtį, ginčijasi ir pykstasi, liūdi ir džiaugiasi. Kartais myli viena kitą, o kartais geriau norėtų, kad sesės apskritai nebūtų. O dar jos turi šunį, žaidžia smėlio dėžėje, vasarą eina maudytis prie upelio ir renka avietes. Ir visai kaip daugybei kitų vaikų, joms kyla klausimų. Ar tikrai tėtis visados bus kartu? Kurią iš sesių jis labiau myli? Kas atsitinka šuneliui po mirties? Kas dabar jas saugos, kai jo nebėra? Kodėl ši mergaitė tokia keista ir kaip su ja susidraugauti? Saulė ir Goda ne tik pešasi ir draugauja – jiedvi pažįsta pasaulį ir klausia. Klausia svarbių dalykų, kartais liūdnų ir nepatogių, bet mažiems rūpinčių taip pat, kaip ir dideliems. Juk kai pakalbi, ne tokie jie ir baisūs.

*Tapusi mama ėmiau užrašinėti įdomesnius
dukry pokalbius, samprotavimus, nuotykius.*

Tikriausiai nemažai mamų taip daro, ar ne?

*Tik man nutiko taip, kad iš tų kasdienybės nuotrupų
ėmė ir išaugo istorija. Paskui kita ir dar viena.*

*Paskaičiau dukroms ir paklausiau, kaip jos mano,
ar kitiems vaikams irgi būtų įdomu jų klausytis?*

Taip! – atsakė jos. Tikiuosi, taip ir bus.

Autorė

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt